

פרשת תרומה

איש אל אחיו

רך, דחייב מתוא מיחינמו תחא הכרב מיכרבמ. תחא הווצמ ןה שאר לש ןיליפתו די לש ןיליפת הכלהה לפי **מהו מירשע תומא מירשפ הלאה מיבורכה יפנכ**" גם הכרובים היו צריכים להיות מאוחדים. כתוב בתורה: **תרפכה לע מהיפנכב מיככס הלעמל מיפנכ ישרפ מיבורכה ויהו**". **עמדים על רגליהם ופניהם לבית**" דחא קוספ. מיקוספה ינש יב הריתס הרואכל שי. **ופניהם איש אל אחיו אל הכפרת יהיו פני הכרבים**" תלאוש. **"תיבל מהינפו"**: רמזא ינש קוספו, ינשה לומ דחא עמשמ - **"ויחא לא שיא מהינפו"** אומר: הגמרא: איך מתקיימים שני המקראות האלו? עונה הגמרא: שאין קושיא - כשישראל עושים רצונו של מקום אז פניהם איש אל אחיו, כשאין עושים רצונו של מקום פניהם לבית. מה הכוונה עושים רצונו של המ. ויחאל גאוד דחא לכ - **"ויחא לא שיא"** מקום? אמר אחד הגאונים - רצונו של מקום, שפניהם יהיו שלומך אחי? איך הפרנסה, איך הבריאות, מה שלום הילדים? הכל בדאגה וברצינות, זה נקרא עושים רצונו של מקום. אבל בזמן שפניהם לבית - כל אחד לבית שלו, זה נקרא שאין עושים רצונו של מקום. יהודי שיודע שישנו יהודי בצרה מתייסר, מתפתל ויש לאל ידו להושיע אותו והוא מתעלם, הוא עובר על מה ויחאש נמזב טקשב ונשילו "מדריהל" לוכיבכ לגוסמ אוה מא. **"רער מד לע דומעת אל"** שכתוב בפסוק: בצרה, צריך לבדוק טוב טוב בשורשים שלו, אם הוא אכן מזרע ישראל. אולי בטעות באחת העליות העלו גם איזה עובד זר...

